

19. apr. 1842

FAKTA

Dato:

19. apr. 1842

Sidetæl:

Dagbog A, side 16

Dagbogens placering:

Det kgl. Bibliotek NKS 4201, I, 4°

Trykt udgave:

Mogens Lebech (red.): Et Aar af mit

Liv, København 1967, s. 61; Jesper

Svenningsen (red.): Seks år af et liv.

Johan Thomas Lundbye – Dagbøger

om tro, skæbne, kunst og kærlighed,

København 2018, s. 65-66

TRANSSKRIFTION

19 April.

Jeg kommer netop nu tilbage fra Udstillingen, hvor jeg var med Fru Ferral¹ og Louise Neergaard. Min Følelse for denne yndige Pige kan dog ikke være nogen øieblikkelig Ruus; jeg har aldrig følt saaledes for nogen Anden. Hun viser mig Godhed og Venlighed; men jeg tør ikke sige hende, at jeg e[ ]sker hende, hun vilde da være tabt for bestandig; o, Louise! De kunde skabe Lykke og inderlig Glæde, hvor den nu ikke er. Skal jeg skrive til hende, naar hun er reist; det kan jeg kun daarligt – jeg føler mig meget ulykkelig; men jeg føler mig ogsaa god, jeg er saa vel stemt mod Alle, det er som min Kjærlighed til hende gjorde mig bedre – hvad nytter det, jeg savner den Selvstændighed, der ene kan give mig Haab om hendes og hendes Forældres Samtykke.

---

¹ Ane Marie Ferral, f. Busky (d. 1853), var søster til Louise Neergaards mor, Caroline Frederikke Louise Neergaard, f. Busky (1789-1872).

16. 19. April

Jeg kommer netop nu tilbage fra Udstillingen, hvor jeg var med Fri
Torval og Louise Neergaard. Min Faldelse for denne gudige Lige kan
dog ikke være nogen vidtløftelig Pæns; jeg har aldrig følt smædes for
ingen Anden. Hun viser mig Gædte og Venlighed, men jeg tør ikke si
hende, at jeg elsker hende, himmel! da mine Hæb for bestændig; o, da
De kunde skabe Dygtig og videnlig Glæde, hvor den nu ikke er. Stal jeg skrive
til hende, men hun er dæst; det kan jeg kun seadligt - jeg føler mig meget
lykkelig; men jeg føler mig ogsaa glad, jeg er saa vel stent med Allet, det er som
min Hjærighed til hende gjorde mig bedre - hvad nyter det, jeg saer den Solstar
sig, det ene kan give mig Haab om hendes og hendes Forældres Samtykke.

20 April

Jeg kom med netop nu til hjem fra Skangaard, hos hvem jeg maale Jæstærnet.
Dag har jeg malet Kuffen; den blev dog langsom som jeg vilde haad den, saaledes
som jeg; Tankerne har indmalt mig den; men saaledes gaar det jo altid. Hvor
for kunde den nu ikke blive saa simpel, saa fri for smældighed, som jeg haad
færet mig, nei, det er usandskint at faae fuld paa den Smældighed, som alle de
store Kunstnere haave, og som ser ud til at være saa let at opnaae; man skulde
tro, det var ingen Ting at gjøre et saadant Maleri, som beskæftede sig med
med Gætte, men, alt det store er enkelt, siger Tegner. Nu staar mit Haab til den
store Lyft paa mit eget Maleri, hvor jeg dog siges: Kartonen at haave de
store velige Messer saaledes angivne, at de maas kunne tage sig ud i
Maleriet, nu, vi faaer se. - Jeg er træt nu af at male og tænke derpaa.
Jeg maas ofte tilbage til hende. Farvel! hun ikke selv mine to Stykker, og
betragtede dem med Interesse - o, er det blot Anskuelser? men da vi skiltes
ad, saade hun jo, jeg haaber at see Dem hos Dones Tante, nu da hun kom
med til Dyen, saa vil hun dog see mig; sagde hun ikke, det gjorde hende
and, at hun var ude, da jeg vilde besøge hende, og opfordrede hun mig til
til et komme til Nylig faard i Sommer. Det gjorde hun, men jeg tør det
bygge derpaa. Gik det som jeg ønsked, da forandrede jeg aldrig mine Tanker
om hende, ingen ender sig maatte fortrænge hendes Billed af min Sjæl,
saa skulde jeg reise et Par Aar, paa Reisen vilde hendes Billed følge mig
men ingen tydelig Skjæbne skulde blive hendes Nivel, og ligesaa lidt
nogen Skæbne. Nu er jeg da kom hjem, herig med Lofaringer,
langt dygtigere end da jeg drog fra det kjære Fædland, da vilde
hvis vist ogsaa give mig Ja, og gundig skulde det være dogt gaar
her i det smukke Danmark. Det er hun maaskee ikke kjend mere -

det har jeg læst for: